

Sygn. akt VI GC 1469/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 07 stycznia 2019 roku

Sąd Rejonowy w Gdyni VI Wydział Gospodarczy, w składzie:

Przewodniczący:	SSR Justyna Supińska
Protokolant:	st. sekr. sąd. Dorota Moszyk

po rozpoznaniu w dniu 07 stycznia 2019 roku w Gdyni

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.

przeciwko **M. C.**

o zapłatę

I. oddala powództwo;

II. zasądza od powoda (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. na rzecz pozwanego M. C. kwotę 917 złotych (dziewięćset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

III. kosztami procesu w pozostałym zakresie obciąża powoda (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. uznając je za uiszczone.

Sygn. akt VI GC 1469/18

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 15 grudnia 2017 roku złożonym w elektronicznym postępowaniu upominawczym powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. domagał się zasądzenia od pozwanego M. C. kwoty 2 180,03 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od kwot: 113,63 złotych za okres od dnia 10 września 2017 roku do dnia zapłaty i 2 066,40 złotych za okres od dnia 21 września 2017 roku do dnia zapłaty, a także kosztów postępowania.

W uzasadnieniu powód wskazał, że dostarczył pozwanemu towar i w związku z powyższym obciążył go fakturą numer (...) na kwotę 113,63 złotych oraz notą obciążeniową numer (...) na kwotę 2 066,40 złotych za opakowania zwrotne, jednakże należności te nie zostały przez pozwanego, mimo wezwania, zapłacone.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 19 lutego 2018 roku wydanym w sprawie o sygn. akt VI Ne-e 2469634/17 referendarz sądowy Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie uwzględnił żądanie pozwu w całości.

W sprzeciwie od powyższego orzeczenia pozwany M. C. domagał się oddalenia powództwa kwestionując je co do zasady, jak i wysokości. Pozwany zaprzeczył, ażeby nabył od powoda towary i by strony w tym zakresie nawiązały stosunek zobowiązaniowy, w tym w formie ustnej umowy sprzedaży, jak również wskazał, że nie są mu znane

faktury objęte pozwem. Nadto pozwany podniósł, że na fakturach znajdują się nieczytelne podpisy niemożliwych do zidentyfikowania osób odbierających towar i brak jest pieczęci firmowej pozwanego.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 19 sierpnia 2017 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. wystawił M. C. prowadzącemu działalność gospodarczą pod firmą (...) M. C. Przedsiębiorstwo Budowlane fakturę numer (...) na kwotę 1 081,07 złotych brutto tytułem zapłaty za towar w postaci napojów alkoholowych i bezalkoholowych, z terminem płatności do dnia 26 sierpnia 2017 roku oraz rozliczenie opakowań do faktury numer (...) na kwotę 2 683,56 złotych brutto, z terminem płatności do dnia 09 września 2017 roku.

Powyższa faktura została opatrzona nieczytelnym podpisem odbiorcy.

faktura – k. 26-27 akt

W dniu 30 sierpnia 2017 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. wystawił M. C. prowadzącemu działalność gospodarczą pod firmą (...) M. C. Przedsiębiorstwo Budowlane fakturę numer (...) na kwotę 1 252,83 złotych brutto tytułem zapłaty za towar w postaci napojów alkoholowych, z terminem płatności do dnia 06 września 2017 roku oraz rozliczenie opakowań do faktury numer (...) na kwotę 2 066,40 złotych brutto, z terminem płatności do dnia 20 września 2017 roku.

Powyższa faktura została opatrzona nieczytelnym podpisem odbiorcy (prawdopodobnie (...), (...) lub (...)).

faktura – k. 25 akt

Sąd zważył co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów przedłożonych przez powoda w toku postępowania, których prawdziwość i autentyczność nie była przez strony kwestionowana i które nie budziły wątpliwości Sądu co do swej wiarygodności, a zatem brak było podstaw do odmowy dania im wiary.

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

W niniejszej sprawie powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. domagał się zasądzenia od pozwanego M. C. kwoty 2 180,03 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od kwot: 113,63 złotych za okres od dnia 10 września 2017 roku do dnia zapłaty i 2 066,40 złotych za okres od dnia 21 września 2017 roku do dnia zapłaty, swoje roszczenie wywodząc z łączącej strony umowy sprzedaży napojów alkoholowych, napojów bezalkoholowych i opakowań oraz faktu nie uiszczenia przez pozwanego należności wynikających z wystawionych z tego tytułu faktur.

Zgodnie z treścią art. 535 k.c. przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę.

Powyższy przepis kreuje zatem stosunek obligacyjny o charakterze dwustronnie zobowiązującym. Sprzedawca (tu – powód) zobowiązuje się wydać towar, zaś kupujący (tu – pozwany) zobowiązuje się zapłacić ustaloną za ten towar cenę.

Stosownie do treści art. 6 k.c. ciężar dowodu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 03 października 1969 roku w sprawie o sygn. akt II PR 313/69 (OSNC 1970, nr 9, poz. 147) na powodzie spoczywa ciężar udowodnienia faktów przemawiających za zasadnością jego roszczenia. W razie zaś sprostania przez powoda ciężącemu na nim obowiązki, na stronie pozwanej spoczywa wówczas ciężar udowodnienia ekscpepcji i faktów uzasadniających jej zdaniem oddalenie powództwa (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 kwietnia 1982 roku, sygn. akt I CR 79/82).

W okolicznościach niniejszej sprawy to na powódzie (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. ciążył obowiązek udowodnienia istnienia roszczenia stanowiącego podstawę powództwa poprzez wykazanie, że pozwany M. C. złożył zamówienie na wskazane w fakturach towary, że powód przeniósł na swojego kontrahenta, tj. pozwanego ich własność oraz wydał mu sprzedany towar, co aktualizowałoby po stronie pozwanego obowiązek zapłaty.

Tymczasem w ocenie Sądu powód nie wykazał zasadności swojego roszczenia, wobec bowiem zaprzeczania przez pozwanego okolicznościom istnienia między stronami węzła obligacyjnego, przedłożone przez powoda dokumenty nie były wystarczające do przyjęcia, że strony łączyła umowa sprzedaży, a powód wydał pozwanemu zamówiony towar wraz z opakowaniami zwrotnymi.

Zważyć bowiem należy, że dołączone do pozwu faktury mają jedynie charakter dokumentu prywatnego, który stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie w nim zawarte (art. 245 k.p.c.). Z takim dokumentem nie wiąże się domniemanie prawne, iż jego treść przedstawia rzeczywisty stan rzeczy i potwierdza, że miały miejsce fakty w nim stwierdzone (tak Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 08 sierpnia 2012 roku, sygn. akt I CSK 25/12). Ocena charakteru dokumentów prywatnych prowadzi do wniosku, że Sąd może oczywiście wyrokować także w oparciu o treść takich dokumentów (prywatnych), ale jedynie w sytuacji, gdy ich treść nie została zaprzeczona w sporze przez stronę przeciwną lub gdy została potwierdzona innymi środkami dowodowymi. Tymczasem, pozwany zaprzeczył, aby w ogóle pomiędzy stronami powstał stosunek prawny uzasadniający żądanie pozwu (także poprzez ustne zawarcie umowy), zaś na spornej fakturze widnieje jedynie podpis osoby wystawiającej i nieczytelne podpisy osób odbierających towar. Wobec powyższego uznać należało, że przedłożone przez powoda dokumenty w postaci faktur nie mogą stanowić dowodu istnienia między stronami umowy sprzedaży. Na zawarcie zaś takiej umowy i jej wykonanie powód nie zaoferował żadnych innych dowodów, w szczególności złożonego zamówienia, czy dowodu z zeznań świadków – osób, które podpisały odbiór towaru, czy które dostarczały towar albo dokumentu dostawy.

Podkreślić jeszcze raz należy, że faktura jest jedynie dokumentem rozrachunkowym i nie stanowi samoistnego dowodu zawarcia umowy sprzedaży i jej wykonania przez powoda w sposób uzasadniający żądanie zapłaty za towar, w sytuacji zaprzeczania przez pozwanego istnienia takiej umowy między stronami. W okolicznościach analizowanej sprawy strona powodowa winna zatem innymi środkami dowodowymi dążyć do wykazania zasadności swoich roszczeń, tymczasem nie przejawiała w tym zakresie jakiegokolwiek inicjatywy dowodowej.

Mając na względzie powyższe, przyjąć należało, że powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. nie sprostął ciężarowi udowodnienia, że strony niniejszego procesu łączyła umowa sprzedaży i że powód w jej wykonaniu wydał pozwanemu (lub upoważnionym przez niego osobom) zamówiony towar wraz z opakowaniami zwrotnymi, co rodziłoby po jego stronie (pozwanego) obowiązek zapłaty.

Mając powyższe na uwadze Sąd uznał, że żądanie pozwu nie zasługiwało na uwzględnienie, wobec czego na podstawie art. 535 k.c. w zw. z art. 6 k.c. stosowanych a contrario powództwo oddalił.

O kosztach procesu rozstrzygnięto w punkcie II i w punkcie III wyroku zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu wyrażoną w dyspozycji art. 98 k.p.c. w zw. art. 108 § 1 k.p.c., zasądzając od powoda jako strony przegrywającej niniejszą sprawę na rzecz pozwanego – jako strony wygrywającej, zwrot poniesionych przez niego kosztów postępowania obejmujących kwotę 900 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego ustalonych w oparciu o § 2 punkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst jednolity: Dz. U. z 2018 roku, poz. 265) oraz kwotę 17 złotych tytułem zwrotu opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Kosztami procesu w pozostałym zakresie Sąd także obciążył powoda uznając je za uiszczone.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

SSR Justyna Supińska

Gdynia, dnia 26 stycznia 2019 roku